

Les ulleres de l'1-0

written by Jaume Gras i Bartrolí | 20 de setembre de 2022

Acabo de llegir una entrevista a *VilaWeb* que, entre altres coses interessants, una noia ens explica que quan va complir 28 anys va reconèixer al seu entorn, sense embuts, la seva preferència pel sexe femení. És a dir, que era lesbiana per posar-hi un substantiu a una manera de ser i de fer. En la mateixa entrevista ens revela que des que dur les ulleres lèsbiques la interpretació del món és una altra. No pot ser d'altra manera. Jo crec que també volia dir, com es feia abans, que li havia caigut la bena dels ulls. Veure el món amb les noves ulleres em sembla, però, molt encertat i és una expressió molt il·lustrativa que es pot aplicar a les nombroses circumstàncies que tenen relació amb la superació d'un estat personal catatònic, de manca de consciència o simplement d'engany.

Quan es produeix el trencament d'una parella, aquest fenomen sol passar. També succeeix quan dos socis d'una empresa trenquen peres perquè hi ha alguna cosa que no va com hauria d'anar. En ambdues circumstàncies, després de la separació, es produeix un estat de xoc que impedeix veure la situació amb claredat. Especialment queda ben estabornida la part que té més a perdre o la que ha estat més enredada. És a mesura que passen els dies, mentre es fa el procés de dol, que comencen a aparèixer, gairebé sense voler, moments i seqüències d'experiències compartides que ajuden a entendre moltes més coses que fins a aquell moment eren impensables perquè ho impedia una confiança cega. Com es diu vulgarment, hi ha un moment que es fa un clic i es comencen a lligar caps.

Vaig assistir a la manifestació del passat 11 de setembre i per l'atmosfera d'indignació que es respirava era fàcil deduir que molta d'aquella gent ja havia fet el dol de la rendició dels seus "generals" i començava a reaccionar. Les protestes, els crits contra la situació creada, donaven a entendre que ja

s'havia superat l'emotivitat viscuda i un patiment per uns líders que no havien jugat net del tot. Està clar que ja s'ha perdut la confiança dipositada en els protagonistes de la seva particular festassa del referèndum catxa. La gent comença a lligar caps i després del comportament erràtic i fraudulent dels seus, comença a mirar Catalunya amb les ulleres del 1r d'octubre que els permet veure-ho tot més clar. El futur i també el passat.

Les ulleres del 1r d'octubre no són un complement qualsevol. La mirada que ens ofereixen ja no és en absolut autonomista per molt que els hi dolgui als que ens volen fer tornar als anys noranta. Ens permeten veure i entendre els fets amb més llibertat.

Els polítics de l'engany viuen aferrats a la seva magra servitud autonòmica i és ben lògic, engegats amb el seu control del tros de poder regional, que no acabin de preveure del tot el futur tan complicat que els hi espera després que la mirada del país ja no sigui la dels encanteris dels seus predecessors.

Les ulleres del 1r d'octubre ens han permès descobrir amb estupor l'imperdonable comportament dels partits polítics amb tot aquest entreteniment de retorn al passat. Especialment, la d'aquells que es feien més el pinxo i els milhomes a l'hora d'entabanar les masses, durant tants anys, una idea que mai, mai, pretenien executar. Tots sabem de quins partits parlem.

Tots ells han quedat ben retratats i amb la nitidesa que ens ofereix aquesta nova mirada ara ja són centenars de milers de persones les que han pogut constatar el que abans només denunciaven els "radicals" i els "hiperventilats". Gent més lúcida, maltractada i insultada pels que es presenten com assenyats i "centrals", que tenien tota la raó del món quan avisaven que això de l'autonomia no era un graó més per avançar, sinó la liquidació del país per consentiment. Una nova fase del projecte històric perpetu dels castellans amb

l'Estat a les seves mans: primer la invasió militar d'Espanya, el 39, les conseqüències posteriors, i el 1978, l'absurd vistiplau dels líders catalans a aquesta situació de dependència.

Mirar Catalunya amb les ulleres de l'1-0 i no amb els culs de got dels anys 80, ens ajuda també a entendre perquè aquests líders que deien que havien d'alliberar la Catalunya per als nostres fills i nets van renunciar tan fàcilment a parlar amb la llengua del seu país –la mateixa que es fa servir a les manifestacions– davant els Tribunals de Madrid. Com ho ha fet fa ben poc la radical Anna Gabriel.

Entenem millor també perquè el senyor Sánchez, tota la vida militant en aquest comunisme cristià de collita pròpia, tant vaporós com hipòcrita, ha acabat treballant per al senyor Mas i els seus. O perquè els senyors d'Òmnium van modificar els seus estatuts enmig de la pandèmia de la Covid per afegir aquest concepte tan ocurrent de les lluites compartides per exemplar la base com demana ER. O senzillament per buscar-se una sortida retòrica.

Amb les ulleres de la llibertat tenim l'oportunitat de ser molt més lúcids i sobretot ens podem fer preguntes que no ens haguéssim fet mai, refiats com estàvem. Cecs com estàvem.

Sobre els nostres líders pretèrits, aquells que van tenir tanta pressa amb donar un suport entusiàstic a una Constitució que deia i diu que l'exèrcit vetlla per la unitat de la Pàtria o que tots tenim l'obligació de saber la "llengua espanyola". Clar i castellà. Bravo.

Han transcorregut cinc anys de la jornada memorable del 1r d'octubre. Els polítics del règim autonòmic –el Borbònic– van entrar en una espiral d'interpretació teatral extrema i la metròpoli es va empenyar malgrat que, fora de l'escenari, se'ls hi devia repetir que aquella broma acabaria en unes noves eleccions autonòmiques, com sempre. Que no patissin gens ni mica.

En la perspectiva del temps resulta sorprenent que aquesta voluntat nacional, l'energia que es desprèn d'aquesta força que encara mou la política catalana, no s'hagués fet servir als anys 70 per plantejar l'alliberament absolut del país com sí que ho han fet altres nacions sotmeses. Hi ha molts exemples. Davant l'Imperi Britànic o el soviètic, aquests països no només tenien idees maques i volien recordar que eren bona gent. Sobretot tenien un pla per ser lliures que el van executar. Es van guanyar la llibertat i, finalment, el món els hi va reconèixer com no podia ser d'una altra manera.

Tot té sempre una explicació i amb les ulleres de l'1-0 ben segur que podrem esbrinar molt millor el perquè de tot plegat. Per molt de dolor, consternació i ràbia que ens causi sentir-nos tan enganyats des de fa tant de temps. Des de fa tants anys.